

Χάρου ;

—'Ο Χάρου δέν είνε τώρα στήν άγροικία. Γι' αυτό δέν μπορώ νά σέ καλέσω άμέσως, Τζών. Καταλαβαίνεις... Είμαι μόνη μου.

—Φαντάζομαι πώς θά παράτησε όλες τίς άλλες δουλειές του ό Χάρου. Έτσι σχεδιάζα νά κάνω κι' εγώ...

—Ναι, ναι, εύτυχώς πού παράτησε όλες τίς άλλες δουλειές του.

—'Ο Τζών έσφιξε νευρικά τό κρυστάλλινο ποτήρι μέσ' στό χέρι του.

—Δέν έκανες καλά, Πατρίτσια, τής ειπε, νά μου πής όλα αυτά τά πράγματα. Μιά και θέλησες νά ζήσης τά δνειρά μου μ' έναν άλλω, μπορούσες νά μή μου κάνης λόγο γι' αυτές τίς λεπτομειρίες!

—Μά ήταν και δικά μου δνειρα, Τζών. Μήπως ήθελες νά τά παρατήσω ;

—Τό πρόσωπο τής Πατρίτσια ήταν φλογισμένο, όπως άλλωστε, όταν μιλούσαν γιά τό γάμο τους και τά δνειρά τους. 'Η φωνή τής ειχε τήν ίδια τρυφερότητα.

—Θέλεις νά πάμε στό σπίτι μου, Τζών ; τόν ρώτησε.

—Μά νόμιζα πώς ζούσες στήν έξοχή...

—Ναι, ζώ σ' ένα προάστειο, μά έχω νοικιάσει κι' εδώ πέρα δυό δωμάτια. Είνε άμφορα, φωτεινά, ήσυχα. Ξέρεις ; 'Ο Χάρου μου επιτρέπει νά έχω πλατωνικές φύλλες. Θά σού δείξω μερικάς φωτογραφίες τής άγροικίας μας. Έργεσα ;

—'Ακουσε, Πατρίτσια, έκανε ό Τζών, αρκετά κράτηση συτό τό μαρτύριο.

—'Εκείνη τόν κύταξε μέ μία παράξενη έκφραση. 'Ηταν κατάλωμος, σάν νά ήπαιρεσε σ' αλήθεια. 'Η Πατρίτσια ώστόσο σηκώθηκε κι' έκείνος τήν άκολούθησε σιωπηλά.

Τό διαμερίσμα τής ήταν μυρωμένο, φωτεινό, ήσυχο. Μόλις ειψε τίς φωτογραφίες ό Τζών, ένωισε τήν καρδιά του νά ερεσκιζεται από ένα σκληρό πόνο. Ναι, ήταν ένα άμορφο παληό σπίτι, πλεγμένο στις ανεξενδράδες, κοντά στό ποτάμι... Τά μάτια του θάμπωναν από τά δάκρυα. Κι' άξαφνα ρώτησε :

—Αυτός εδώ είνε ό γυιός σου ;

—Είνε ό Τζάκ, έκανε ή Πατρίτσια.

—'Ο Τζάκ ; Περιέργω! Δέν μοιάζει ούτε σένα, ούτε τού...

—'Αλήθεια, Κι' εγώ τό βρήκα περιέργω

—Κι' αυτό είνε τό άλλογό σας, Ξ ;

Και κύταξε καλύτερα τήν φωτογραφία. 'Υστερα πρόθεσε :

—Μά θά έλεγε κανείς ότι αυτή εδώ είνε ή άγροικία τού γέρου Μπαϊλεδ, πού θέλαμε νά τήν αγοράσουμε έμεις, ύστερ' από τό γάμο μας...

—'Η Πατρίτσια ξέσπασε σ' ένα παράξενο γέλιο.

—Γιατί γελάς ; τή ρώτησε ό Τζών, πειραγμένος.

—'Η Πατρίτσια σάπασε εξαφνικά και κάθισε κοντά του στό ντιβάνι. 'Επειτα τού χάιδεψε τό χέρι μέ τρυφερότητα.

—Μά τί έχεις, Τζών ; Τί έπαθες ; Γιατί είσαι τόσο ταρασμένος ; τόν ρώτησε μέ μισόσβηστη φωνή. Θυμάσαι πώς μέ μάλωνες κάθε μέρα, λέγοντάς μου πως αγαπούσα τόν Χάρου ; Αυτό ήταν ένα σκληρό παινιδι, Τζών. 'Η ζήλεια σου ήταν άνυπόφορη! Κι' εγώ δέν βάσταξα πειρά μιά μέρα και γιά νά σ' εκδικηθώ πού μέ βασάιζες, σού ειπα ότι εινε δικιο κι' ότι αγαπούσα τόν Χάρου. Κι' εσύ μέ παρατήρες κι' έφυγες ιακρυά γιά νά εναντίας...

—Μά, Πατρίτσια! Μήπως δέν ήταν αλήθεια ;

—Ενών ευρινα μόνη. Τζών. 'Ολουάνη! Κι' εξακολούθησε όπως πάντα νά κάνει δνειρα γιά τήν, άγροικία μας. Ξέρεις ;

—'Ακόμη πουλιέται, Τζών!.. Είγα πείε έκεί πέρα τήν παρασμένη έβδουάδα γιά νά πιάσω τό Σαββατοκυριακό.

—Μά πώς! Δέν ζης εκεί πέρα, Πατρίτσια ; άπόρησε κείνος.

—Ναι, ζώ, άνα με τά...

—Και τά παιδιά ;

—'Ο Τζάκ και ή 'Ισαβέλλα ; 'Εχεις δικιο, γιατί δέν τά έρεεις. Είνε τά ένγονάκια τού γέρου Μπαϊλεδ!..

—Κι' ή ζωή σου, όπως ιωθ τήν περιέγραψες εδώ και λίγη ώρα ;

—'Η τοελλή εύτυχία σου μέ τόν Χάρου ;

—'Ονειρα! Έκανε ή Πατρίτσια, μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

—Κι' ό Χάρου ; Ποδ είνε ό Χάρου ;

—Έκανε ήσπαστος ό Τζών.

—'Ο Χάρου έκανε λεπτά κι' ένκοσπώθηκε στόν 'Ανιο Φοργήσκο. Τόν έδιωξα, μόλις έφυγες έ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

'Ο γέρο-Σολομών κι' ό νεαρός Λευή ταξειδεύοντας στή Νότιο Γαλλία αναγκάστηκαν νά διακυκτερεύσουν στό αυτό δωμάτιο ένός έπαρχιακού ξενοδοχείου, επειδή δέν ύπήρχε άλλο διαθέσιμο.

'Ο Σολομών γδύθηκε, έπεσε πρώτος στό κρεβάτι και κυτόσε τόν Λευή, ό όποιος έβγαζε ακόμα τά παπούτσια του.

—Λευή, τού λέει έκπληκτος. 'Τ πόδια είν' αυτά πού έχεις ; Αυτό είνε κατάμαυρα. 'Από πότε έχεις νά τά πλύνης ;

'Ο νεαρός Λευή έμωε, άσυγκίνητος, έπεσε νά κοιμηθθί, δίχως νά τού άπαντήση.

Τό άλλο πρωί ό γέρο-Σολομών σηκώθηκε πρώτος κι' έτσι ό Λευή ειβε και τά δικά του πόδια και τού φώναζε :

—'Χθές τό θράδυ, Σολομών, μου ειπες ότι τά πόδια μου είνε θρώμικα. Τά δικά σου όμως είνε μιά πολύ...

—Ναι, αλλά εγώ είμαι 45 χρόνια μεγαλύτερος σου! τού άπαντά άτάραχος ό γέρο-Σολομών.

Βιθλία γιά πολλές δουλειές. 'Ενας πλανόδιος πωλητής χτυπά τήν πόρτα τού Φισκίνε.

—Έχω εκδώσει και πουλώ ένα τόμο ποιημάτων, κύριε.

—Δέν ξέρω νά διαβάξω.

—'Αγοράστε τόν γιά τά παιδιά σας...

—Δέν έχω παιδιά. Μόνο μία όμηρέτσια έχω.

—'Οραά ; Πάρτε τότε δυό-τρια βιβλία... γιά νά τής τά πετάτε στό κεφάλι!...

Στό δικαστήριο.

'Ο πρόεδρος (στόν σκληρό νεύσιμο). —Τά τραύματα πού προξένησε στό κεφάλι τής καυμένης τής γυναίκας σου, είνε κτηνώδη και δέν θλέπω τό λόγο γι'αυτό νά μήνε σέ καταδικάσω σέ φυλάκεια.

'Ο κατηγορού μ εν ο ς.—Μήν τό κάνετε αυτό, κύριε πρόεδρε. Θά γυετε ατία νά διακόψωμ...τόν μήνα τού μελιτός μας!.

Σοφές σκέψεις.

Δέν μπορείτε πάντοτε νά κρίνετε έναν άνδρα από τά ρούχα πού φοράει. Μπορείτε όμως νά τόν κρίνετε από τά ρούχα πού φοράει ή...γυναίκα του!

Τερατολογίες.

'Αγγλος.—'Ακουσα πώς έσείς, στήν 'Αμερική, έχετε πολύ ψηλά σπίτια.

'Αμερικανός.—Ψηλά λές;...Θεωράται! 'Αφού, σκέψου, όλο τόν χρόνο έπάνω στις στέγες τών σπιτιών μας ύπάρχουν...χιόνια!

'Αμχανία.

—Δέν ξέρω άν πρέπει ν' άπολύσω αυτόν τόν μικρό τού γραφείου μου γιά τήν κουταϊάρα του ή νά τού αδήσω τόν μισθό γιά τήν έξυπνάδα του.

—Γιατί ; Τί έκανε ;

—'Ηρθε πρό όλιγου τού γραφείο μου και μου ειπε πως θέλει νά με...δ ή ένας κύριος...

—Και τί μ' αυτό ;

—Νά! Αυτός ό κύριος ήταν τυφλός!

ού από κοντά μου...

—Λοιπόν ; Σκάρωσες όλα αυτά τά παραμύθια γιά νά μέ βασάνησ, Πατρίτσια ;

—'Εκείνη στήριξε τά χέρια τής στούς ώμους του και τόν κύταξε στά μάτια.

—Τζών, τού ειπε Θέλησα κι' εγώ νά φτιάξω ένα «σενάριο»... Μά τώρα είνε καιρός πειά νά δώσουμε ένα τέλος στα δνειρα.

—Ναι, Πατρίτσια! Έκανε κείνος. Φτάνει πειά. 'Από δω και πέρα αρχίζει ή ζωή μας!..

Και τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του μέ τρυφερότητα.

ΡΟΤΖΕΡ ΜΠΟΥΡΛΙΓΚΑΜ

ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

H MANON ΛΕΣΧΟ'

Τό τρίτον κατά σειράν έρωτικών εριστούργημα πού προσφέρουν τά περιοδικά μας εις κομφόν τόμον, αρχισε νά διανέμεται εις τας 'Αθήνας, τόν Πειραιά και τας έπαρχιας, μέ 4 βελτία τού «Μπουκέτο» και τής «Οικογενείας» και 8 δραχμάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημεριδών και περιοδικών, 'Ημερολόγια, Καζακίαις, μονόβουλα, φωτογραφίας ιστορικών προσώπων και εικόνες διαφόρους. 'Απευθυνθήτε ή γράψατε : Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.